

قربانیان پنهان: کودکانی که والدینشان در صف اعدام هستند

عکس: ntr23

خانه امن - "اسم من تانیاست. در زندان متولد شدم و همان روز تولدم به پدرم تحویل داده شدم. هر دو والدینم فعالین سیاسی بودند. در ماه مارچ 1984، زمانی که فقط یک سال داشتم، جسد مادرم که 28 سال داشت به خانواده مان تحویل دادند و پدرم سه روز بعد به تبعید فرستاده شد. من هیچ وقت داشتن خانواده را تجربه نکردم و به عنوان یک زن جوان نمی دانم داشتن مادر چگونه است. من مصرانه از همه کشورهایی که هنوز "دومین پروتکل اختیاری پیمان بین المللی حقوق مدنی و سیاسی" را تصویب نکرده اند می خواهم که آن را تصویب کنند و آرزو می کنم روزی برسد که هیچ پدر و مادری اعدام نشوند و هیچ کودکی بدون حمایت پدر و مادرش نباشد. (تانیاستان زندگی اش را در مناظره شورای حقوق بشر که درباره حقوق انسانی کودکانی که والدینشان به مرگ محکوم و یا اعدام شدند تعریف کرد).

مطالعات محدودی درباره تجربه کودکانی که والدینشان به مرگ محکوم؛ و یا یکی از آنان اعدام شده انجام گرفته است. هر چند از اطلاعات موجود واضح است، کودکانی که والدین خود را به دلیل محکومیت های طولانی و یا اعدام از دست داده اند از غم و اندوه و ضربه های روحی بلند مدت و عمیق رنج می برند. این فقدان می تواند به دلیل اینکه آنان اغلب بدون کمک و تکیه گاه، مانند نداشتن سر پناه، سرپرست، و عدم امکان تحصیل رها می شوند فاجعه بر انگیز باشد. این کودکان، که هیچ کس از تعداد واقعی آنها مطلع نیست، اغلب در جامعه با تحقیر و تبعیض روبرو می شوند.

معاون کمیساریای عالی حقوق بشر، Flavia Pansieri، در میز گرد شورای حقوق بشر درباره حقوق انسانی کودکانی که والدینشان به مرگ محکوم شده و یا اعدام می شوند، توجه حضار را به تمایل روز افزون کشورها، به لغو مجازات اعدام جلب کرد. به گفته وی "بیش از 150 عضو از 193 عضو کشورهای عضو سازمان ملل متحد حکم اعدام را یا متوقف کرده اند و یا اجرا نمی کنند."

اگر چه Pansierie اظهار کرد، کشورهای عضوی که هنوز از مجازات اعدام استفاده می کنند، باید بدانند چگونه با عواقبی که استفاده از مجازات اعدام بر روی جامعه، به خصوص بر روی خانواده افرادی که به مرگ یا اعدام محکوم شده اند، بر جای می گذارد مقابله کنند.

یک دفتر یار حقوقی که با سازمان "اشک های صبحگاه" همکاری و در برخی کشورها با کودکانی که والدین شان به مرگ و یا محکومیت های بلند مدت مجازات شدند کار می کند، در پروژه ای در Zhengy hou، پایتخت استان Henan چین، تجربه کودکانی که سرپرستی آنها را به عهده داشت شرح می دهد. "معمولا" هیچ کس آنها را واقعا "نمی خواهد، حتی خانواده ها و اقوامشان، و بیشتر آنها از خانواده های تنگدست هستند. اغلب کودکانی که به اینجا می آیند حداقل به مدت یک سال اینجا می مانند اما در بیشتر موارد، برای 10 سال و یا بیش از آن ماندگار می شوند."

Marta Santos Pais، نماینده ویژه دبیر کل سازمان ملل برای خشونت علیه کودکان، در اظهاراتی که از سوی او برای شورا قرائت شد می گوید: "صدور حکم اعدام برای والدین، برخورداری طیف وسیعی از کودکان را از حقوقشان به خطر انداخته است."

Bertrand de Crombrughe، مدیر بحث و مذاکرات، نماینده دائم بلژیک در سازمان ملل در ژنو، لزوم رویکرد "حقوق بشر دوستانه" را بر شمرد، و بیان کرد "کودکان نباید بهای کاری که پدر و مادرشان مرتکب شده اند بپردازند". او گفت، دولت ها باید مسئولیت عواقب ناخواسته سیستم عدالت کیفری خود را به عهده گیرند.

شمار کودکانی که والدینشان با مجازات اعدام مواجه می شوند نامعلوم است. به Sandra Jones، دانشیار دانشگاه Rwan تجربه این کودکان بسیار دردناک است. او می گوید که این کودکان به شدت احساس تنهایی می کنند، آنها خود را منزوی کرده و از شرم درونی رنج می برند. اغلب، این کودکان احساس می کنند باید مدافع والدین زندانی شان باشند و با وحشت و انتظار خبر کشته شدن والدین شان زندگی کنند. به گفته او، این کودکان معمولا "مجبورند با بسیاری از مسائل روانی، افسردگی، اضطراب، مشکلات رفتاری و خشم مقابله

کنند.

مرکز " چشمه امید"، یک سازمان غیر دولتی مستقر در اوگاندا، با ارائه امکانات تحصیلی و رفاه عمومی، از کودکانی که یکی از والدین آنان یا هر دوی آنها در زندان هستند حمایت می کند. به گفته Francis Ssuubi، مدیر اجرایی سازمان، اگرچه آخرین اعدام در اوگاندا در سال 1999 انجام شد، اما هنوز 408 نفر دیگر در انتظار اعدام هستند. کودکان کسانی که محکوم به مرگ هستند شناسایی نمی شوند، برخی همچنان بر این باورند که جرم والدین باید با کودکان قسمت شود.

Ssubi از کشورها درخواست کرد تا دستگاه عدالت کیفری کودک محوری را در نظر بگیرند که به کودکان اجازه تماس بین آنها و والدینشان در زندان را بدهد.

Nisreen Zerikat، از مرکز ملی حقوق بشر اردن، بیان داشت بسیاری از مؤسسات حقوق بشر می توانند نقش مؤثری در حفاظت از حقوق انسانی کودکان زندانیان محکوم به اعدام، به خصوص با تسهیل بازدید از زندان فراهم کنند.

مدرس دانشگاه ، Jorge Cardona ، از کمیته سازمان ملل متحد درباره حقوق کودکان، تاکید کرد زمانی که والدین حکم اعدام دریافت می کنند، منافع کودکان باید به بهترین وجه در نظر گرفته شود. وی بیان داشت، کشورهایی که عضو مجمع حقوق کودک هستند از نظر قانونی موظف به ایجاد ارزیابی تصمیماتی هستند که در ارتباط با کودکی اتخاذ می شود .

در آخرین گزارش دبیر کل سازمان ملل متحد، با تاکید بر اینکه اینجا به یک اقدام سریع نیاز هست وضعیت کودکانی که والدینشان با مجازات اعدام روبرو بوده و نیز کودکانی که والدین آنها اعدام شده اند اشاره شده است؛ که " بررسی کلی تاثیر سیستم اشد مجازات، شامل اثرات اجتماعی، اقتصادی و روانشناسی بر روی کودکانی که والدینشان اعدام شده یا حکم اعدام گرفته اند."

در تاریخ 10 اکتبر، روز جهانی بر علیه مجازات اعدام ، گزارشگر ویژه اعدام های فرا قضایی ، Christof Heyns ، و گزارشگر ویژه شکنجه ، Juan E.Menedez ، از جامعه بین المللی تقاضا کرد که تلاش های جهانی برای غیر قانونی شماردن همیشگی مجازات اعدام را شدت بخشند.

کارشناسان در حالی که نگرانی عمیق خود را درباره از سر گیری اخیر اعدام ها در تعدادی از کشورها بعد از یک دوره طولانی رعایت کردن ممنوعیت اعدام ابراز کرده و اظهار می کنند: " هنوز کشورهایی وجود دارند که برخلاف استانداردهای تعیین شده قوانین بین المللی، مردمشان را همچنان اعدام می کنند."

مترجم: شبنم صبا

منبع: <http://goo.gl/ugVwv5>